

РЕШЕНИЕ

№ 34557

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДС
ЧЛ
Миро

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4839** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мирослава Йорданова-Великова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на Г. Б. А., ЕГН-[ЕГН], чрез процесуален представител адв. М. К. срещу Решение № 5450/18.12.2024 г. по нахд № 15093/2024 г. по описа на СРС, НО, 93-ти състав, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице рег. № 2273з-1296/ 20. 09. 2024 г., издадена от Ю. К. П. ст. полицаи при 03 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържан Г. Б. А., ЕГН-[ЕГН] за срок от 24 часа за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е незаконосъобразно. Сочи се, че от съда не са изяснени всички относими факти.

Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение, както и на издадената заповед за задържане.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът не се явява, представлява се от адв. К..

Ответникът по касационната жалба се представлява от редовно упълномощен процесуален представител, юрисконсулт А. А..

Административен съд - София-град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Първоинстанционният съд е приел, че със Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-1296/ 20. 09. 2024 г., издадена от Ю. К. П. ст. полицаи при 03 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържан Г. Б. А., [ЕГН] за срок от 24 часа за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК в помещение за временно задържане на 03 РУ-СДВР.

Като фактическо основание за задържането му е посочено "данни за извършено престъпление във връзка с чл. 325, ал. 1 от НК". При извършения обиск на лице по реда на чл. 80 от ЗМВР в задържания не са били намерени вещи, които да представляват предмет или средство на престъпление. Жалбоподателят бил освободен на 21.09.2024 г. в 18: 00 ч., видно от отбелязването на заповедта. Заповедта за задържане му е била връчена, за което свидетелства разписката към заповедта. С разписка от същата дата му били върнати изетите вещи и пари при обиска. По делото няма данни да е образувано наказателно производство. Като част от административната преписка са приложени писмени доказателства от 03-то РУ- СДВР, протокол за обиск на лице, разписка, удостоверение за заемана длъжност от отдел "Човешки ресурси" при СДВР, заповед за задържане; докладна записка от 20.09.24г.; епикриза; пълномощни и др.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Писмените доказателства по делото спомагат за проверка на гласните доказателства, приети са по надлежния ред и затова съдът ги кредитира в цялост.

За да потвърди процесната заповед, СРС е приел, че същата е законосъобразна и са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Административен Съд - С. – град, XIX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено на 07.01.2025 г. Жалбата е подадена, чрез СРС на 21.01.2025 г. /вх. 21013/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В процесната заповед като правно основание за постановяване на задържането е посочена разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в която се предвижда, че се задържа лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочено е като основание престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК. Настоящият съдебен състав приема, че районният съд е анализирал всички относими за спора доказателства и обстоятелства и така е достигнал до правилни правни изводи, които се споделят от касационния състав.

Правилно в мотивите на обжалваното решение е отразено, че са били налице основанията по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и заповедта за задържане е законосъобразна. В случая в заповедта се съдържат факти и обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни, сочещи че е налице обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1, е извършило престъпление.

В изготвената докладна записка, с която е предложено на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР да бъде задържано лицето Г. А. се съдържат достатъчно данни за евентуалното

участие на задържаното лице в конкретно престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, свързано с обществените отношения, чрез които се осигуряват условията за нормално и спокойно съществуване на страната, чрез които се гарантира обществения ред и спокойствие.

За издаване на заповедта за задържане не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а е достатъчно само да са налице данни, че то може да е извършило престъпление, т.е. достатъчно е да е налице вероятност за това. Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване. За да упражни правомощието си по чл. 72 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи вината и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл. 70 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има само данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.

Следва да бъде съобразено и Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК на Върховния Съд, което не е изгубило сила към настоящия момент, съгласно което, мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 ЗАП (отм.), в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта.

В разглеждания казус, цитираната докладна записка, представлява именно документ, в който ясно, точно и последователно са изложени мотивите за издаването на оспорения акт. Описаните в нея факти представляват фактическите обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган да упражни дадените в закона правомощия, т.е. при наличие на данни за извършено престъпление, да задържи за срок от 24 часа лицето, за което се предполага, че е съпричастно към извършването му.

Неоснователно е направеното възражение в касационната жалба, че за изясняване на всички факти, в производството пред СРС е следвало да бъдат разпитани свидетели, както и да бъдат събрани доказателства относно метода на осъществяване на съответните деяния от задържаното лице.

Както беше посочено по-горе в настоящото решение, за преценка на законосъобразността на издадената заповед за задържане с основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да бъде установено единствено наличието на обосновано предположение за извършено от задържаното лице престъпление. В докладна записка от 20.09.24г. ,детайлно е изложена фактическа обстановка, свързана с данни за произведени изстрели и побой между лица на същата дата. Прочитът на процесната докладна записка от 20.09.2024г. сочи, че задържаният Г. Б. А. е участвал заедно с други лица в сбиване на 20.09.24г., както и че е имал оръжие, което е отказал да предаде. Освен тези фактически твърдения, е налице и отбелязване, че задържаното лице е и пострадал и е бил откаран в УМБАЛ “Пирогов“ за оказване на медицинска помощ. Съдът намира, че в представените по делото

доказателства се съдържа информация за извършено престъпление от общ характер – хулиганство, и независимо, че не е образувано досъдебно производство, полицейският орган е имал основание да задържи лицето с цел установяване на акти и обстоятелства за съпричастността му към това престъпно деяние.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са спазени и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел, а именно да се попречи на противозаконно придобиване на имотна облага чрез упражняване на принуда.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Присъждането на такива е поискано своевременно заявени, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, ХІХ-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение № 5450/18.12.2024 г. по нахд № 15093/2024 г. по описа на СРС, НО, 93-ти състав.

ОСЪЖДА Г. Б. А., ЕГН-[ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за производството пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.